

tage". Altsaa kan man sige Nei, vi ville slet ikke overtage disse Pensioner; vi ville nedfatte dem alle eller nedfatte de eller de Pensioner. I saa Henseende kan jeg ikke nægte, at man fra Lovgivningens Standpunkt har Ret. Man kan staae en Streg over alle disse Pensioner, man kan bevilge dem allesammen, eller man kan formindste dem allesammen eller nogle af dem og lade de øvrige blive staaende, men jeg troer dog, at man vil give mig Ret i, at, naar vi først ere komne til det Standpunkt, at vi maae erkjende, at ifølge Pensionslovens Forskrifter bringes denne Sag med Rette under Rigsdagens Omhandling, saa kan Rigsdagen ikke heller ganske affee fra den Anledning, som der er til at tage denne Bestemmelse, og det er vist nok den, at man ikke paa eengang vil forandre Forholdet med Hensyn til de apanagerede Personers Efterladte, medens man ikke har forandret det med Hensyn til de Personer, som forøvrigt efter de ældre Regler have været betragtede som Embedsmænd. Jeg behøver ikke nærmere for d'Herrer at udvilde, hvad der har foranlediget denne Opfattelse fra Statens Side, thi tidligere var det Tilfældet, at hver Gang en apanageret Person, og ikke blot ved et Tronksifte, afgik ved Døden, betragtede Staten sig som forpligtet til at forsynde den Vedkommendes Efterladte. Jeg behøver heller ikke at oplyse nærmere for d'Herrer Sandsynligheden af, at der i den Henseende har dannet sig visse Regler; thi det er oplyst i de Anmærkninger, som ledsagede Lovforslaget, at man ved disse Regler er gaaet meget videre i Henseende til hvad der med Nøiagtighed kunde betragtes som Forpligtelse for Staten, end man nu vilde gaae, og end man i og for sig kunde ansee for at være rigtigt, det vil jeg gjerne indrømme, og jeg erkjender ogsaa villigt, at der vel ikke lettelig kan blive Spørgsmaal om fra nogen Regjering at fremsætte et Forslag ligt dette, undtagen med Hensyn til Opført af en af de ældre, og her er Spørgsmaalet om en af de allerældste Apanager, men, naar det forholder sig saaledes, saa troer jeg ogsaa, at Rigsdagen vil erkjende, at Regjeringen ikke kan have anset sig for at have fuldkommen frie Hænder ved dette Lovforslags Udarbejdelse, og jeg tvivler ikke paa, at det høit-

ærede Thing, ved at tage denne Sag under billig Overveelse, som det i lignende Sager steds har gjort, vil komme til et Resultat, der ikke er synderligt afvigende fra Regjeringens. Jeg troer, at man navnlig, ved at see hen til de bestaaende Pensionslister, og dermed sammenligne de Pensioner, som findes opførte her, vil see, at Regjeringen har ladet det sig være magtpaaliggende kun at medtage saadanne Personer, som ifølge en constant Praxis i tidligere lignende Tilfælde have været betragtede som havende et Krav paa Statskassen, og naar man nu maa indrømme, at Størstedelen af disse Betjente i grumme mange Aar, og Alle i ikke saa Aar, inden Pensionsloven af 5 Januar 1851 udkom, have være vant til, ligesom de i hvert Fald ere indtraadte i den høifalige Dronnings Tjeneste med den Overbeviisning, at de ved denne Tjenestes Opførelse skulde blive behandlede paa lignende Maade, som altid tidligere har været Tilfælde ved de kongelige Hoffer her i Landet, saa troer jeg ogsaa, at Udgangspunktet vil være givet for denne Sags endelige Behandling. Skulde man heri være enig med mig, saa troer jeg heller ikke, at man vil finde synderlig Betænkelighed ved at indrømme Pensioner til de her omspurgte Personer; thi det er jo aabenbart af det Slags Sager, der ikke kunne drage til Følge, da Gunstbeviisninger, som Legislaturen maatte vise med Hensyn til de ældre og ældste Apanageredes Efterladte, naturligtvis ikke kunne drage til Følge for de yngre.

Winther: Efter min Overbeviisning kan Regjeringen ikke siges at være bunden med Hensyn til denne Sag, som er Gjenstand for nærværende Lovforslag. Den Gang, da Pensionsloven blev vedtagen, blev der i § 2 tilføjet en yderligere Bestemmelse i det oprindelige Udkast, idet nemlig Ordet „nuværende“ blev tilsat. Man var da af den Formening, at de, der havde Løn af Apanagerede, for Fremtiden ikke skulde have Pension, efterat Apanagen var bortfalden, hvorimod man af Billigheds-Hensyn indrømmede, som en Gunstbeviisning, at, med Hensyn til de nuværende Apanageredes Embedsmænd m. m., skulde man give den lovgivende Magt Leilighed til at tage under Overveelse, om Pension burde til-